

Sfântul Proroc Ilie

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

Cristesti1.mmb.ro

taranudanielkonstantin@gmail.com

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

9 august 2020

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 22 † ANUL II

DUMINICĂ A NOVA DUPĂ CINCIZECIME

Ev. Matei 14, 22-34: ...*“Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă și a venit către Iisus. Dar văzând vântul, s-a temut și, începând să se scufunde, a strigat, zicând: Doamne, scapă-mă!”*....

Sfântul Apostol Petru, cu îngăduința Domnului, coboară din corabie și merge pe apă; apoi, se lasă biruit de imboldurile fricii și începe să se scufunde. Faptul că s-a hotărât să facă un lucru atât de neobișnuit nu este vrednic de muștrare, altminteri Domnul nu i-ar fi îngăduit; muștrare merită faptul că nu și-a păstrat starea sufletească dintâi. Pe Apostol îl umpluse o nădejde în Domnul plină de însuflețire, întemeiată pe credința că El poate orice și asta i-a dat curajul să înfrunte valurile. A făcut câțiva pași pe această cale nouă: ar fi trebuit să se întărească în nădejde, având în vedere pe Domnul, Care era aproape, și faptul că deja mersese pe apă prin puterea Lui; el însă s-a lăsat pradă cugetărilor omenești: „Vântul este puternic, valurile sunt mari, apa n-are statornicie”, iar aceasta l-a zdruncinat, slăbind în el tăria credinței și a nădejzii. Din această pricină a scăpat din mâna Domnului și, rămânând supus lucrării legilor firii, a început să se scufunde. Domnul l-a dojenit: “Puțin credinciosule! pentru ce te-ai îndoit?”, arătând pricina primejdiei. Iată o lecție pentru toți cei ce întreprind vreun lucru, mic sau mare, cu scopul arătat de a plăcea Domnului! Trebuie păstrată căldura dintâi a credinței și nădejzii, din care se naște o mare virtute: stăruința în fapta bună, care slujește de temelie a vieții plăcute lui Dumnezeu. Atâta vreme cât această stare se păstrează, însuflețirea de a purta ostenelele căii pe care ai pășit nu pierd, și piedicile, oricât de mari ar fi, trec neabăgate în seamă. Atunci când ea slăbește însă, sufletul omului se umple îndată de închipuiri privitoare la mijloacele omenești de păstrare a vieții și de ducere la bun sfârșit a treburilor începute; și întrucât acestea se arată întotdeauna neputincioase, în sufletul lor se strecoară frica: “Ce o să fie?”; de aici se naște șovăiala: “Să mai continuu?”, și în cele din urmă părăsirea deplină a lucrării cu pricina. Trebuie făcut așa: ține-te de ce-ai început, gonește gândurile care te tulbură și îndrăznește întru Domnul, Care este aproape. (Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*, Sofia 1999, Buc., p. 132).

Cuvinte de folos duhovnicesc de la Părintele Iustin Pârvu

Mila este una din virtuțile cele mai adânci pe care se bazează creștinismul nostru. Nu se poate crește duhovnicește fără milă (...). **Mila** este latura cea mai frumoasă a dragostei, mila este dragoste activă, și nu contemplativă.

Să nu ne imaginăm că **mântuirea**, că echilibrul, că pacea interioară se câștigă fără niciun efort. Cu cât efortul **mântuirii** e mai mare, cu cât ispitele sunt mai multe, cu atât e mai mare satisfacția creștinului adevărat.

Omilia a 50-a - Sf. Ioan Gură de Aur: “Și dând drumul mulțimilor, S-a suit pe munte, ca să se roage deosebi. Și făcându-se seară, era singur acolo. Iar corabia era la multe stadii de țarm, fiind învaluită de valuri, căci vântul era împotriva” (Matei XIV, 23-36).

1. **Iisus iubea singurătatea**; că singurătatea este mama liniștii. Mântuitorul ne îndeamnă să alegem timpul și locul cel mai bun pentru rugăciune. Singurătatea este maica odihnei. Ea este ca un port care ne scapă de tuburările sufletului. În cayul primei potoliri a furtunii, Iisus a stat cu ucenicii în corabie dormind. De data aceasta îi lasă singuri aproape o noapte pentru a-i întări în încercările ce aveau să vină. “Iar la a patra strajă din noapte, Iisus a venit la ei, umblând pe mare”. El vrea să-i învețe să sufere relele cu răbdare și să nu ceară atâta să fie scăpați. Văzându-l umblând pe mare, ucenicii s-au înspăimântat, zicând că este nalucă și de frică au strigat”. Este purtarea obișnuită a lui Dumnezeu. Atunci când este gata să ne scape din relele noastre, el face să se nască altele mai grozave. Acestea s-au întâmplat aici. După o furtuna așa de îngrozitoare ei sunt tulburați încă prin fantoma pe care cred că o vad. Totuși Iisus Hristos nu se oprește de a le înlătura întunericul și de a li se arăta lor, fiindcă voia ca această încercare îndelungată care se succeda una după alta să-i obișnuiască să sufere și să fie curajoși în necazuri.

2. **Petru avea printre apostoli o întâietate necontestată.** Noi creștinii de azi putem atinge nu numai marginea veșmântului lui Iisus Hristos, acesta este chiar trupul său, pe care suntem chemați să-L mâncăm.

3. **Cu ce respect trebuie să ne apropiem de Sfânta Împărtășanie;** cât de mult trebuie să fie lipsite de lăcomie darurile pe care le facem Biscricii.

Explicarea Dumnezeieștii Liturghii

În Biserică, la Sfânta Liturghie, nu suntem simpli spectatori. În postura aceasta putem fi când mergem la un meci de fotbal sau stăm în fața televizorului, în biserică însă, slujim și suntem sluiți, de aceea avem și responsabilitati. Precum preotul este răspunzător de felul în care stă înaintea Sfintei Mese, la fel și credincioșii dau seama de modul în care se comportă în Biserică. Noi, ca popor al lui Dumnezeu, săvârșim Sfânta Liturghie prin intermediul preoților și al episcopilor, care au prin hirotonie harul preoției. Deci, într-un fel slujesc mirenii și într-alt fel preoții, slujitorii Celui Prea Înalt. Mirenii, desigur, prin Sfântul Botez se fac și ei părtași întregii slujiri a Domnului, deci și celei arhierestii. Este vorba despre "Preoția Împărătească", amintită de Sfântul Apostol Pavel și reluată de Sfântul Vasile cel Mare. Ei însă, nu au hirotonie, nu sunt aleși, deci este evidentă deosebirea dintre laici și clerici. Preoții sunt păstorii duhovnicești care slujesc Biserica lui Hristos, iar mirenii reprezintă turma cuvântătoare pastorită. Și preotul, ca liturgicist al Celui Prea Înalt, săvârșind Preacuratele Taine, este în același timp membru al Bisericii, al poporului și al Trupului lui Hristos.

Conducătorul Serbiei dupii anul 1815, a fost regele Miloș. Într-o duminică, acesta a mers cu familia la Sânta Liturghie, la paraclisul castelului. În acea duminică n-a slujit preotul rânduitor al palatului, care era bătrân și bolnav, ci un preot hirotonit de curând, în vârstă de 30 ani. Când a terminat Sfânta Liturghie, preotul a împărțit anafura. Primul s-a apropiat regele, care era înaintat în vârstă. Dându-i anafura, preotul și-a retras mâna ca să nu i-o sărute regele. Atunci acesta l-a privit aspru și i-a zis: "Dă mâna părinte și altădată să n-o mai tragi, pentru că nu sărut mâna, ci preoția ta. Mă închin preoției lui Hristos, care este mai mare și decât mine și decât tine". Această întâmplare este adevărată și ne învață multe: în primul rând cât de înaltă este slujirea preoțească, apoi câtă cinste și respect se cuvin preoției, pentru ca fără ea și fără preotul slujitor, nu se poate săvârși nici o Taină. Preotul nu are preoția lui personală, în sufletul și ființa lui, ci pe a lui Hristos. Cu harul acesteia învață, slujește, pastorește poporul lui Dumnezeu, tămăduiește și conduce "ca cel ce are stăpânire". Pentru ca să fim Biserica Lui Hristos avem nevoie de preoți la Sfânta Liturghie, căci fără acestea nu ne putem numi Biserică, ci simplu, asociație filantropică, organizație religioasă, cum sunt protestanții.

În concluzie, Biserica înseamnă: popor, preot slujitor și Sfânta Masa, adică Sfânta Liturghie. Pe aceasta din urmă n-au gândit-o și n-au alcatuit-o oamenii, nici chiar Sfinții Apostoli. Ea este Taină Dumnezeiască negrăită, necuprinsă, neegalată, pe care a întemeiat-o Însuși Domnul Iisus Hristos.

† APOSTOLUL, I Corinteni 3, 9-17

"Fraților, noi împreună-lucrători cu Dumnezeu suntem; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu. După harul lui Dumnezeu, cel dat mie, eu, ca un înțelept meșter, am pus temelie; iar altul zidește. Dar fiecare să ia seama cum zidește. Căci nimeni nu poate pune altă temelie, decât cea pusă, care este Iisus Hristos. Iar de zidește cineva pe această temelie: aur, argint, sau pietre scumpe, lemne, fân, trestie, lucrul fiecăruia se va face cunoscut; îl va vădi ziua (Domnului). Pentru că în foc se descoperă, și focul însuși va lămuri ce fel este lucrul fiecăruia. Dacă lucrul cuiva, pe care l-a zidit, va rămâne, va lua plata. Dacă lucrul cuiva se va arde, el va fi pagubit; el însă se va mântui, dar așa ca prin foc. Nu știți, oare, că voi sunteți templu al lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? De va strica cineva templul lui Dumnezeu, îl va strica Dumnezeu pe el, pentru că sfânt este templul lui Dumnezeu, care sunteți voi".

"Zidire a lui Dumnezeu" - unitate, fără ruptură între apostoli. "După darul"...atribuie totul lui Dumnezeu, toți să fie una pe aceeași temelie. Temelia nu poate fi alta decât Hristos. "Zidire"=faptele și lucrările fiecăruia. Nimeni nu poate zidi pe altă temelie decât cea care este Hristos. Temelie=învățătura creștină. Peste temelia aceasta a lui Hristos unii zidesc lucrările cele bune, osebite între dănele, mai mari sau mai mici. Aur=fecioria și căsătoria, argint=nunta cea cinstită, pietre scumpe=ne-căștigarea de averi, milostenia ca pe un lucru de mai mic preț. Alții zidesc asupra temeliei lucrările cele rele care au și ele lucrări și măsuri. Iarba=iubirea de argint, paiete țarinii secerate=lăcomia de averi, lemnele=beția, râsul și glumele. "Ziua"=a doua venire și Înfricoșătoarea Judecată a Domnului.

SINAXAR † AUGUST

Sfântul Matia este cinstit pe **9 august**. A fost ales în rândul celor doisprezece Apostoli, în locul lui Iuda Iscarioteanul, prin tragere la sorți. S-a născut în Betleem, din tribul lui Iuda. A studiat Cartile Legii cu Sfântul și Dreptul Simeon. La început a facut parte din cei șaptezeci de Apostoli. Sfântul Apostol Matia a vestit Evanghelia lui Hristos în Iudeea, Macedonia și Etiopia. Potrivit unor documente Apostolul Matia ar fi primit martiriul în Etiopia. Potrivit tradiției, moaștele Sfântului Apostol Matia au fost aduse la Roma de împărăteasa Elena, în anul 324. O parte din ele a fost trimisă în Trier, cel mai vechi oraș din Germania. Aici, ele au fost descoperite în urma unor lucrări de restaurare a unei biserici. Ținând seama că există două versiuni cu privire la locul morții sale, sunt și documente care vorbesc despre prezența moaștelor sale în Georgia de astăzi. Poate fi veridică și această variantă, dacă ținem seama de faptul că Etiopia este identificată de unii cercetători cu estul Georgiei. **Troparul Sfântului Apostol Matia: Apostole Sfinte Matia, roagă pe milostivul Dumnezeu, ca să dea iertare de greșeli sufletelor noastre.**